

YÜREĞE YÜREK KATAN YÜREKLERE NE MUTLU

İSA AĞÜL'ÜN KÖŞE YAZISI

İnsanın hayatı bir gül ağacıdır. Gülün yapraklarını günler olarak kabul edersek, yaşadıklarımızın renginin ne olduğunu, yüreğin demlerine hangi izleri bıraktığını daha verimli algılamamız mümkündür.

Yapraklar bazen olması gereken renkte olur. Bazen de çok zayıf ve donuk halde karşımıza çıkar. Rengin dolgunluğu, o gün sevinç, huzur, neşe, mutluluğun zirvede olduğunu; zayıf ve mat olması ise üzüntü ve kederin derinlere kadar indiğini kendine mahsus sessiz lisanıyla ifade ederek bizlere sunarlar.

Dost(lar)la beraber olunan günler, şifa tebessümlerinin mutluluk dağınının zirvesine tırmandığı, güzellik nurunun zıyasını etrafa saçarak ikram ettiği, gönül ve ruhun dinlenerek sağlığına kavuştuğu anlardır. Ayrılıklar; kalbin ve yüreğin üzerine zifiri karanlığın çöktüğü, yakıcı acıların, çürütücü kederlerin toplandığı, yağmur damlalarını kurutarak bereketsiz hale getirilen bulutlara davetiye çıkarmaktır. Bu insanın umutlarını umutsuzluğa, emellerini eleme döndürmeye neden olandır.

Ümitlerimin karanlıkla dost olmaya adım attığı, yüreğimin yanarak külleşip korlaşmada taht kurduğu, çehremin asılarak zerreleriyle bana isyan ettiği o dipsiz günlerde, kalem ve defter dostluğundan doğan kitap ışığı tüm benliğimi sarmalayarak kuşatan nefes yıldızıdır.

Işığım, mavi dalgaların beyaz köpüğünden gelen, yaşam kabarcıkları içeren, yürek mektubunun harfleri olsun.

Harflerim, elemeleme döndüren, ab-ı hayat suyunun katreleri ile yazılsın ki, gamlı, kederli alevsiz içten içe yanan ateşimi söndürsün.

Ateşim, öyle bir alevlensin ki beyaz bulutlarla can olsun. Işığı, gecenin karanlığında yalnız dolaşanlara buluşturma yolunu gösterebilirsin. Harareti, kaya gibi katı, merhametten irak olan kalpleri, mum gibi eriterek sevda kandilinin yağı olsun.

Kandilim, için için öyle yansın ki, beni gören karşımdakiler niçin ağladığımı bilemesin. Göz yaşlarım, sonsuza, uzun nehirler oluştursun ki, bilmesi gerekenler beni, anlayamadan yaşayıp gitsinler. Gitsinler ki, gelip geçici huzur ve mutluluk onların olsun. Dostum olan acılar benimle beraber kalsın teğet geçmeyen güneş doğuncaya kadar.

Yaşamda ikilemde kalmak, geleceğin parlak ışınlarını yitirerek, aydınlık fenerlerini bilerek karartmak ve söndürmektir. Söndürmek, var olan his ve duyguları siyah isle örterek bastırmak, var olan gerçeği ret etmektir. Duyguları bastırmak ise, reel olanı bile bile yok ederek sonsuzluğa gömmektir. Acılara katlanmaktır. Dikenlerin sızısına boyun bükme. Şu bir gerçek ki, güllerin üzerine ne kadar örtü örterek saklamaya çalışsak da, hakiki sevda gülünün kokusu ve dikenini, yaşamın içinde olduğu nu, avazı çıktığı kadar yüksek sesle haykırmaktadır.

Yıkılan umutlar, geride hep acı bırakmaz. Bazen de azmin kamçısı, korun külünü savuran rüzgar, kararların içinde parlamaya çalışan yıldızların rahmet ve bereket damlası olur. Her kalbin, ruhun, yüreğin kırılmaya uğrayışından genellikle diriliş doğar.

Bazı sevdalar vardır ki sonu yoktur. Ebedidir. Bazıları sonlu, geçici ve fanidir. Fani sevda ve dostluklara talip olanlar, en ufak yel esintisinde yıkılıp giderler. Ebedi olan sevdaya arzu ve istek duyanlar, kasırgalar, fırtınalar, depremler, ayrılıklar karşısında çelikleşerek yitikleşmeleri mümkün olmayanlardır.

Ey Dost! Yüreğini dinlemek istersen gece karanlığında, yalnız kaldığında, özün sesini dinleyerek, yüreğinin ve kalbinin ışınlarını toplayarak, vicdanın verilerini film gibi izleyerek, şahsına verilen nimetleri, güzellikleri

anımsayarak, teğet geçmeyen güneşin ışınlarını özümse... Ne mutlu yürek
sevdalarına, yüreğiyle yürek katanlara..